

— Ето дѣ се явява недоумѣнието: Какъ вий знайте, че сж приказвали и вършили тѣй, както описвате, когато никой не е видѣлъ, ни чулъ, за да ви прѣдаде послѣ? Защото, ако бѣхте турили нѣкой таенъ свидѣтель на приключенето въ воденицата, читателътъ ще прѣдположи, че той е расправилъ на автора работата... Както стои сега ражда се единъ видъ съмнѣние къмъ автора... Не е ли право?

Кардашевъ гледаше въ недоумѣние събрата си.

— Но моята повѣсть е плодъ на чиста фантазия!
— извика писателътъ.

— Знамъ, знамъ, прѣсѣче го Братемойевъ, — фантазия и ние знаемъ, — но тѣй се ражда недовѣрие, излиза единъ видъ, какъ да кажъ: неистина, сирѣчь... Вий извинявайте, азъ като приятель и поклонникъ... Сега позволете ми единъ мой скромень съвѣтъ, за какъ да се исправи това...

— Любопитенъ съмъ, каза писателътъ, който отъ очудване падаше въ изступление.

— Вашата повѣсть чувамъ скоро ще има ново издание. Охъ, хубавия Берберчо! (нотариусътъ поглади главата на Цербера, опрѣлъ прѣдни крака на колѣното му, като да чуе и той важниятъ съвѣтъ). Его, въ новото издание, може да се поправи този единственъ кусуръ въ прѣкрасното ви, тоестъ, съчинение. Притурете, че момиченцето Софийка, което забравихте въ града, дошло е най-послѣ при воденицата и задъ една дупка на зидътъ е гледало вжтрѣ, а послѣ остало живо и незакачено отъ турскитѣ крушуми, които убиватъ троицата души въ воденицата. Тогава читателътъ лесно ще прѣдположи, че отъ момиченцето сте чули по-послѣ сичко и напълно ще ви повѣрва... Трѣбва юридическо лице! Азъ ви моля да имате прѣдъ видъ...

— Азъ буквално щж слѣдвамъ вашия мждъръ съвѣтъ, господинъ Братемойевъ.